

Ο θάνατος των αμαρτωλών και ο θάνατος των δικαίων (Άγιος Λουκάς ο Ιατρός)

Πριν

γίνει ο προφήτης Δαβίδ βασιλιάς του Ισραήλ υπηρετούσε τον βασιλιά Σαούλ. Ο Σαούλ, επειδή γνώριζε ότι ο Δαβίδ θα πάρει το θρόνο, τον καταδίωκε, προσπαθώντας να τον θανατώσει. Μια φορά όταν η ζωή του κινδύνευε, ο προφήτης Δαβίδ είπε σ' αυτούς που ήταν τότε μαζί του· «Ένα βήμα με χωρίζει από τον θάνατο» (Α' Βασ. 20, 3).

Θυμήθηκα τώρα αυτά τα λόγια γιατί πριν μία εβδομάδα έπρεπε να τα πω και εγώ. Ένα μόνο βήμα με χώριζε από το θάνατο. Για ένα διάστημα ήμουν σχεδόν πεθαμένος, σχεδόν καθόλου δεν είχα σφυγμό και η καρδιά μου παρά λίγο να σταματήσει να χτυπά. Αλλά ο Κύριος με σπλαχνίστηκε. Και τώρα ακόμα είμαι αδύναμος και μόνο καθισμένος μπορώ να μιλάω με σας.

Θέλω να σας πω κάτι πολύ σημαντικό, θέλω να σας πω για την μνήμη του θανάτου, διότι ο θάνατος βρίσκεται πολύ κοντά στον καθένα μας, όπως ήταν τόσο κοντά σε μένα το προηγούμενο Σάββατο. Ο καθένας από μας μπορεί να πεθάνει ξαφνικά, τότε που δεν περιμένει. Γνωρίζετε ότι η ζωή πολλών ανθρώπων τελειώνει ξαφνικά και απρόοπτα.

Να θυμάστε πάντα, χαράξτε στην καρδιά σας τον λόγο αυτό του Χριστού·

«Ἐστῶσαν ὑμῶν αἰ οσφύες περιζωσμένοι και οὐ λύχνοι καιόμενοι» (Λκ. 12, 35). Να θυμάστε πάντα τον λόγο αυτό και ποτέ να μην τον λησμονήσετε. Όταν οἱ ἄνθρωποι ετοιμάζονται να περπατήσουν ένα μακρὸ δρόμο ἢ να κάνουν μία δύσκολη εργασία δένουν στη μέση τους το ζωνάρι. Και ὅταν περπατάνε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας ἔχουν μαζί τους λυχνάρια και εἶναι σημαντικό γι' αὐτούς τα λυχνάρια αὐτά να εἶναι πάντα αναμμένα.

Το ἴδιο και στην πνευματική μας ζωή, ἡ μέση μας πρέπει να εἶναι ζωσμένη και τα λυχνάρια μας αναμμένα. Πρέπει να εἴμαστε ακούραστοι εργάτες του Θεοῦ και να αγωνιζόμαστε πάντα κατά του διαβόλου, ο οποίος σε κάθε μας βήμα προσπαθεῖ να μας αποτρέψει ἀπὸ τον Χριστό και να μας θανατώσει με τους πειρασμούς. Γι' αὐτό ο Κύριος Ἰησοῦς Χριστός μας ἔδωσε αὐτή την ἐντολή· «Ἐστῶσαν ὑμῶν αἰ οσφύες περιζωσμένοι και οὐ λύχνοι καιόμενοι».

Ποτέ να μην λησμονεῖτε ὅτι ἡ ἐπίγεια ζωή μᾶς δόθηκε για να προετοιμαστοῦμε για την ζωή την αἰώνια και ἡ τύχη μας στην αἰώνια ζωή θα κριθεῖ ἀπ' αὐτό, πῶς ζήσαμε ἐδῶ.

Να εἴστε πιστοὶ στον Χριστό, πιστοὶ με τον τρόπο που ο ἴδιος ἔδειξε στην Ἀποκάλυψη του ἀποστόλου και ευαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Εκεί Αὐτός λέει· «Γίνου πιστός ἀχρι θανάτου, και δώσω σοι τον στέφανον της ζωῆς» (Ἀπ. 2, 10).

Πρέπει να εἴμαστε πιστοὶ στον Θεό, πρέπει ακούραστα κάθε μέρα, κάθε ὥρα και κάθε στιγμή να υπηρετοῦμε τον Θεό. Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη, δεν μπορούμε να σπαταλάμε ἄσκοπα αὐτές τις λίγες ὥρες και ἡμέρες της ζωῆς μας, πρέπει πάντα να σκεφτόμαστε την ὥρα του θανάτου.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἀσκητές εἶχαν πάντα στο νου τους την μνήμη του θανάτου. Μέσα στα κελλιά τους εἶχαν κρανίο για να το βλέπουν και να θυμούνται το θάνατο. Με δάκρυα το κοιτούσαν, σκεφτόμενοι ὅτι και αὐτοὶ θα ἀκολουθήσουν τον ἴδιο δρόμο. Υπηρετούσαν ακούραστα τον Θεό και δούλευαν εἰς τον Κύριον, ὅπως το ἔκανε ο ὄσιος Σεραφεῖμ του Σαρῶφ. Εκείνοι, ὅπως και εσεῖς, ἀκούγαν κάθε μέρα στον ἐσπερινό τα λόγια του 33ου ψαλμοῦ· «Θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρός» (Ψαλ. 33, 22). Ὅπως και εσεῖς, ἀκούγαν και αὐτοὶ· «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ο θάνατος των ὀσιων αὐτοῦ» (Ψαλ. 115, 6). Φοβερό θάνατο ἔχουν οἱ ἀμαρτωλοὶ. Και ἔχω δει πολλά παραδείγματα. Ὅμως ένα γεγονός που ἔχω δει πρὶν 40 χρόνια τόσο βαθιά ἀποτυπώθηκε στη μνήμη μου που δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Ἦμουν τότε ἐπαρχιακός γιατρός και με κάλεσαν στο σπίτι ενός πολὺ γνωστοῦ σ' ἐκείνη την περιοχή πλούσιου γαιοκτήμονα, που ἦταν ἄνθρωπος πολὺ κακός. Ὅταν μπήκα μέσα στο σπίτι του μού ἔκανε ἐντύπωση ἡ ἀκαταστασία που υπήρχε ἐκεῖ. Ἄνθρωποι ἔτρεχαν ἀπὸ δω και ἀπὸ κει. Πάνω στο κρεβάτι ἦταν ξαπλωμένος ἕνας

γέρος με πρόσωπο κατακόκκινο που μόλις με είδε άρχισε κυριολεκτικά να ουρλιάζει. Έλεγε· «Γιατρέ, παρακαλώ, σώσε με!

Πεθαίνω και μόνο με τη σκέψη, ότι μπορώ να πεθάνω».

Πού ήταν πριν εκείνος ο άνθρωπος, τι σκεφτόταν όταν ταλαιπωρούσε τους άλλους; Τι σκεφτόταν όταν τους έπαιρνε όλα τους τα χρήματα; Τώρα ο θάνατος ήλθε, είναι εδώ και είναι αργά πλέον να λες· «Πεθαίνω και μόνο με τη σκέψη, ότι μπορώ να πεθάνω». Θα έπρεπε η ζωή σου να ήταν τέτοια ώστε να μην φοβάσαι τον θάνατο.

Ποιος δεν φοβάται τον θάνατο; Μόνο αυτός που ακολουθεί τον Χριστό, που όλη την ζωή του κατευθύνει με σκοπό να τελεί τις εντολές του. Τέτοιοι άνθρωποι δεν φοβούνται τον θάνατο. Γνωρίζουν την υπόσχεση που έδωσε ο Κύριος Ιησούς Χριστός στους μακαρισμούς· «Χαίρετε και αγαλλιόσθε, ότι ο μισθός υμών πολὺς εν τοις ουρανοίς» (Μτ. 5, 12).

Τελείως διαφορετικός ήταν ο θάνατος των αγίων. Ο άγιος Σεραφείμ πέθανε γονατισμένος μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, στην οποία προσευχόταν πάντα. Έτσι στεκόμενος στα γόνατά του κοιμήθηκε και ήταν τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του.

Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός μας λέει· «Περιπατείτε έως το φως έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη» (Ιω. 12, 35). Ακόμα έχετε το φως του Χριστού, ακόμα έχετε την δυνατότητα να πηγαίνετε στο ναό, να ακούτε τις εντολές, να ακούτε το Ευαγγέλιο. Να περπατάτε μέσα σ' αυτό το φως. Γιατί, όταν έλθει ο θάνατος, το φως αυτό θα σβήσει για σας. Πέραν του τάφου δεν υπάρχει μετάνοια και θα πάρετε ανταπόδοση σύμφωνη με όσα έχετε κάνει στη ζωή σας.

Περπατάτε λοιπόν στο φως όσο έχετε το φως, για να μην σας καταλάβει το σκοτάδι, το σκοτάδι το αιώνιο, το σκοτάδι του θανάτου. Ο θεϊός απόστολος Παύλος λέει· «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6, 2). Τώρα, όσο ζούμε, είναι για μας καιρός ευπρόσδεκτος, καιρός σωτηρίας. Τώρα πρέπει να σκεφτόμαστε την σωτηρία μας και να προετοιμαζόμαστε για την αιώνια ζωή. Αυτό κάνουν όλοι οι χριστιανοί, όλοι όσοι αγαπάνε τον Χριστό.

Πριν 70 χρόνια ζούσε στην Αγία Πετρούπολη ένας γιατρός που λεγόταν Γαάζ. Αυτός υπηρετούσε στις φυλακές και είχε καρδιά αγαθή, καρδιά γεμάτη ευσπλαχνία και αγάπη για τους ανθρώπους. Από την θέση του, του γιατρού των φυλακών, προσπαθούσε όσο μπορούσε να βοηθήσει τους δυστυχημένους ανθρώπους που κρατιούνταν εκεί. Έβλεπε πως έστελναν στα κάτεργα αλυσοδέσμιους κατάδικους, γνώριζε ότι θα περπατήσουν με τα πόδια χιλιάδες βέρστια μέχρι να φτάσουν στην

Σιβηρία και η καρδιά του έσφιγγε από τον πόνο. Για να αισθανθεί τον πόνο τους μια φορά φόρεσε στα πόδια του αλυσίδες και περπατούσε μ' αυτές ώρες στην αυλή του σπιτιού του. Όταν βρισκόταν στην κλίνη του θανάτου, ο άγιος αυτός άνθρωπος και γιατρός, είπε στους συγκεντρωμένους γύρω του ανθρώπους τα εξής θαυμαστά λόγια, τα οποία πρέπει να τα βάλουμε καλά στο νου μας· «Να βιάζεστε να κάνετε καλό για τους άλλους». Να βιάζεστε γιατί ο θάνατος όλους μάς περιμένει. Να μην είστε επιπόλαιοι, να είστε πιστοί μέχρι θανάτου και θα σας δώσει ο Θεός το στέφανο της ζωής.

Ο προφήτης Ησαΐας είπε ένα λόγο, τον οποίο επίσης πρέπει καλά να θυμόμαστε και που πρέπει βαθιά να αποτυπωθεί στην καρδιά μας· «Έκστητε, λυπήθητε, αι πεποιθυΐαι, εκδύσασθε, γυμναί γένεσθε, περιζώσασθε σάκκους τας οσφύας» (Ησ. 32, 11).

Τρέμετε ανέγνοιαστες, να έχετε την μνήμη του θανάτου, να σκέφτεστε πάντα την ώρα όταν θ' αφήσετε αυτή την ζωή και ποτέ να μην το ξεχνάτε. Και για να μην το ξεχνάμε, για να μπορέσουμε να ακολουθήσουμε την οδό του Χριστού και να μην φοβόμαστε τον θάνατο, χρειαζόμαστε βοήθεια από τον Παντοδύναμο Θεό. Χωρίς αυτή την βοήθεια δεν θα νικήσουμε τους πειρασμούς του διαβόλου, γι' αυτό πρέπει να ζητάμε να μάς στείλει ο Θεός την χάρη του. Κύριε, ελέησε μας τους αμαρτωλούς, Κύριε, βοήθησε μας!

Πρέπει να Τον ικετεύουμε έτσι όπως Τον ικέτευε η γυναίκα η ειδωλολάτρισσα, για την οποία ακούσατε σήμερα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα. Αυτή ήταν Χαναναία και όταν είδε τον Χριστό με τους μαθητές του άρχισε να φωνάζει δυνατά και να Τον ικετεύει· «Ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυίδ· η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται» (Μτ. 15, 22). Αλλά ο Κύριος δεν της έδινε σημασία και συνέχιζε σιωπηλά το δρόμο του. Η γυναίκα συνέχιζε να Τον ικετεύει, όμως Εκείνος δεν απαντούσε. Στο τέλος οι μαθητές του Τού είπαν· «Απόλυσον αυτήν, ότι κράζει όπισθεν ημών» (Μτ. 15, 23). Και ο Κύριος απάντησε· «Ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ» (Μτ. 15, 24).

Η γυναίκα όμως συνέχιζε να Τον ικετεύει. Τι της είπε τότε ο Κύριος; «Ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις» (Μτ. 15, 26). Και άκουσε μία απάντηση καταπληκτική για την ταπείνωση και την πραότητα· «Ναι, Κύριε· και γαρ τα κυνάρια εσθίει από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών» (Μτ. 15, 27), – δώσε μου, Κύριε, ένα ψίχουλο από το έλεός σου. Σταμάτησε ο Κύριος, όταν το άκουσε, και της είπε· «Ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι ως θέλεις, και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης» (Μτ. 15, 28).

Πολλοί από μάς έχουν ζωή που δεν αρμόζει στους χριστιανούς. Πολλοί είναι

βεβαρημένοι με διάφορες αμαρτίες, πολλοί έχουν ξεχάσει τον λόγο του Θεού· «Το κέντρον του θανάτου η αμαρτία» (Α' Κορ. 15, 56). Ο θάνατος πληγώνει αυτόν που είναι δούλος της αμαρτίας. Τότε, αν είμαστε τόσο αδύναμοι, αν το ένδυμα της ψυχής μας είναι όλο μαύρο από τις αμαρτίες μας, δεν είμαστε και εμείς σαν τα σκυλιά, δεν πρέπει και εμείς να κράζουμε προς τον Θεό, όπως έκραζε εκείνη η Χαναναία γυναίκα; «Κύριε, είμαι σαν το σκυλί, αλλά ελέησόν με!»
«Έστωσαν υμών αι οσφύες περιζωσμένοι και οι λύχνοι καιόμενοι». Αμήν.

ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΜΟΣ Γ'

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca